

tisztán látása mellett teszi le a garast, vagyis arról beszél, hogy a fogantatása pillanatában színésszé vált gyermek igenis pontosan meg tudja különböztetni a valóságot a szereptől, és hogy gyógyintézetbe vonulása nem egyéb, mint az előadás végét jelentő függönyre való várakozás, szóval ezt a félmondatot a határtalan fantázia számlájára írhatjuk, amiképp Kérész Isti viszontválaszát is a kezelőintézetből, hogy számára a függöny a véget jelentené, visszavedleni civillé ő már ebből a szerepből aligha tudna.

Mégis, Kátai nyomozó és felesége, Princmari az ügy lezárása utáni éjszakán tesznek egy próbát a Kérész Isti épelméjűségére vonatkozó kérdésben, mégpedig úgy, hogy a szerepekbe helyezkedve Bajnok Pistától a tébolyult gyermekig végigjátsszák az eseményeket, minden egyes jelenetet és mellékjelenetet, eljutnak egészen a többszöri alkalommal és más-más férfiilletőkkel történő pázásokig, persze, minden szerepet maguk játszanak, és a végén annyira belegabalyodnak a történésekbe, hogy lihegve, izzadva, karikás szemekkel állapítják meg, hogy ebbe bizony bele lehet bolondulni, nyilván. És ezzel tényleg lezárult a Színjátszókör-rejtély.

HENN LÁSZLÓ ANDRÁS: SAJÁT TÁJ I.